

Ornamenti.

I.

Cerkev v strmem bregu
je v megle odeta
kakor moja duša —
moja mlada leta.

Solnce sijaj, sijaj
na to cerkev belo,
sijaj mi na dušo
mojo neveselo.

II.

Drevje se drami,
brstje poganja,
srce trepeče,
ljubi in sanja . . .

Doba prelepa,
Vesna vesela —
moje dekle pa
šopek mi dela.

III.

Drugi bi gledal
pogumno v oči —
v te se ne upam ozreti . . . —

Drugo poljubil
neustrašeno bi —
tebe le — v strahu, trepeti . . . —

IV.

Ornament iz src rdečih,
belih rož, zelenih trav
naj krasi te, ti edina,
nepozabljena ljubav!

Pa naj srca kri zalije,
teče naj okoli rož,
pa naj trave slana vzame —
če pozabljena kdaj boš! —

V.

Ne poznajo tebe beli dnevi,
solnčna pesem tebe ne pozna,
le globokočrna noč te ljubi
le tema o tebi šepeta;
ako dan mi govori o tebi,
ga prevpije burni šum svetá,
noč pa v svojem tihem šepetanju
slika te v dno mojega srcá. —

M. Gaspari.

To slovesno praznovanje petindvajsetletnega delovanja našega častitljivega g. župana, ki ima že tudi 50. leto svojega službovanja v državi častno dosluženo za seboj in ki bo 30. avgusta t. l. dosegel 70. leto svojega življenja, je bilo v resnici njegovim zaslugam primerno in ostane gotovo pri ljubljanskih meščanih v trajnem spominu. — Tako govori popis Kordeshev.

Ornamenti.^{*)}

<p>Če me ljubiš, ne govori — bodi tiha, brez besede, brez smehljaja in brez vzdih;</p>	<p>če me ljubiš, mi natrgaj rož rdečih, nageljnov iz trav zelenih in rosečih.</p>
--	---

Jaz pridem k tebi vsak večer
zamišljen, tih in brez besed —
pomlad je zunaj vsepovsod
in vsepovsod pri cvetu cvet.

Tvoj smeh, tvoj smeh srebrnočist;
in tvoj pogled, tvoj beli cvet
je tega kriv, da hodim tod
zamišljen, tih in brez besed.

Tam po ravnem polju
mehka steza pelje,
tam sva prehodila
majeve nedelje.

Tam na ravnem polju
so škrjanci v travi,
tam sva se smejala
v blaženi ljubavi.

Tam na ravnem polju
žito je zoreče,
tam si mi dajala
nageljne rdeče.

Tam na robu polja
pa stoji razpelo, —
tam je pri poljubu
srce zadrhtelo.

M. Gaspari.

*) Vide „Lj. Zvon“ l. 1906.